ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА CXIII, БРОЙ 3 | СОФИЯ, 1-15 ФЕВРУАРИ 2012 г. | ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com | Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

ЦЪРКВА И ОБЩЕСТВО

Християнското верноподаничество *Стр. 1, 6*

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

Свети равноапостолен Николай Японски *Стр. 1, 4*

СЪВРЕМЕННО ОБЩЕСТВО

Потребността от тишина *Стр. 7*

АМВОН

Слово за укрепване на нашата вяра *Стр. 3*

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

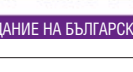

2 февруари, Срещение Господне

Внасянето на младенеца в храма не от майката или бащата, а от свещеника, показва, че силите на природата могат да му даруват само естествения живот, но не са достатъчни да го въведат в духовния и благодатен живот. Обхождането около светия престол видимо показва високото предназначение на християнина – да съзерцава Божията слава.

Из Проповед за празника, Даниил Дидов

3 февруари, Св. Симеон Богоприемец

През целия си живот св. Симеон бил праведен и благочестив човек. Но срещата му с Христос се осъществила едва когато приближил края на живота си в смирение и търпение, неподчинен ни на собствени идоли, нито разочарован от Божието закъснение.

Из *Православен духовен живот*, Г. Мандзаридис

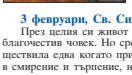

6 февруари, Св. Фотий Велики

Особено важна била мисионерската дейност на св. патриарх Фотий по отношение на езическите славянски народи, като духовен вдъхновител и единомишленик на светите братя Кирил и Методий в тяхното равноапостолно дело. ... Естествена за него била борбата му срещу „триезичната" ерес.

Из Св. равноапостолна Фотий, патр. Константинополски, Велеслав Малев

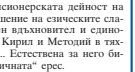

14 февруари, Успение на св. Кирил

На двамата братя – славянски просветители се наложило да се отправят в Рим и да защитят своето дело от привържените на триезичната ерес. В Рим Константин Философ тежко заболяв; бил постриган в монашество с името Кирил и подир 50 дни починал на 14 февруари 869 година.

Из *Жития на светиите*

Пред чудотворните пловдивски светини

В мразовития неделен ден на 29 януари обновеният митрополитски храм „Света Марина" в Пловдив бе преизпълнен с богомолен народ, призован от своя епар-

хийски архиерей да съучаства в богослужбата, посветена на единството в Българската православна църква и за измоляване на благодатен мир за народа ни.

От рано сутринта стотици миряни от цялата Пловдивска епархия се стекоха към катедралния храм, за да заявят с присъствието си съпричастността и загрижеността си към проблемите, пред които е поставена Българската църква.

С благословението на Негово Високопреосвещенство Пловдивския митрополит Николай и по решение на Пловдивския епархийски съвет за по-благодатна молитва и засилване на молитвения дух в храма бяха донесени за поклонение светините на Пловдивска епархия – частицата от светия Кръст Господен, който се съхранява в манастира „Св. Троица", в местността

На стр. 8

Георги ТОДОРОВ

ХРИСТИЯНСКОТО верноподаничество

Казано е: „Всяка неправда е грях, но има грях не за смърт" (1 Йоан. 5:17). Но кой може да прецени тежестта на делата? Дори в такава привидно точна дисциплина като наката за каноните на Църквата нещата не са еднозначни. За делата на вярата е в сила принципът на икономията (на снизхождението в името на Божието домостроителство, *бел. ред.*), при който винаги се отчита конкретната ситуация. И тъй като самите ние не носим меродавността по духовните въпроси, редно е да се обърнем към меродавните. Да видим практиката на светите Отци и съвременните духовни старци – те какво казват? Да видим историческите примери – каква е практиката на Църквата по отношение на съгрупирането с нехристиянски (антихристиянски) режими?

Християнското верноподаничество

Христос упрекна св. Петър, че вдигна ръка срещу власта – „защото всички, които се залавят за нож, от нож ще погинат" (Мат. 26:52). А тази власт беше не просто богоборческа. Тя беше – за пръв и последен път в историята – действително богоубийствена. Бе убиец на Бога не в риторичен смисъл, а на дело.

Следвайки Христовия пример, апостолите, отвивайки на смърт от ръце на богопротивни идолопоклонци, не спряха да проповядват учението за християнското верноподаничество: „И тъй, подчиняйте се на всяко човешко началство, заради Господа: било на цар, като на върховна власт, било на управници, като на пращани от него за наказание на злосторници и за похвала на добротворци" (1 Петр. 2:13-14).

И още по-изрично: „Всяка душа да се подчинява на върховните власти, защото няма власт, която да не е от Бога; и каквито власти има, те са от Бога наредени. Затова, който се противи на власта, противи се на Божията наредба. А ония, които се противят, ще навлекат върху си осъждане" (Рим. 13:1-2).

Тези думи са изречени от люде, които са отдали живота си за Христа, и то по времето на най-богопротивния владетел – Нерон, предприел първото кръвопролитно антихристиянско гонение, жертва на които (без да нарушат верноподаничеството към власта ми) стават и св. апостоли Петър и Павел.

На стр. 6

ЮБИЛЕЙ *100 години от упокоението на светеца – 3/16 февруари*

Свети равноапостолен Николай Японски

И ще бъде той като дърво, посадено край водни потоци, което дава плода си в свое време, и чийто лист не вехне; и във всичко, що върши, ще успее.

(Пс. 1:3)

Иван Дмитриевич Касаткин е роден на 1 август 1836 г. в малкото селце Береза, Смоленска губерния. Неговият баща, Дмитрий Иванович Касаткин, е дякон в селската църква. Майка му, Ксения Алексеевна, умира на 34 годин, когато той е само на 5 години.

Въпреки голямата беднотия, момчето е изпратено да учи в духовно училище, а след това и в Смоленската семинария. През 1856 г. той с отличие завършва семинарията и е държавна стипендия е изпратен да учи в Петербургската духовна академия. Иван показва забележителни способности и се

предполага, че ще остане в академията с перспектива да получи професорско звание и да преподава. Но решението му да замине за Япония напълно промяна съдбата му. По думите на самия светител Николай до този момент той никога не е предполагал, че ще стане монах.

На 21 юни 1860 г. Иван е постриган в монашество с името Николай. На 29 юни, в деня на светите първоапостоли Петър и Павел той е ръкоположен за йеродякон, а на следващия ден, когато се празнува Събор на дванадесетте апостоли, е ръкоположен за йеромонах. Епископ Нектарий, който го постригва в монашески чин, го напътства със следните думи: „Не заминавай в манастир, а трябва да напуснеш Родината си и да отидеш на служение в далечна и непросветена страна. С кръста на подвижник ти трябва да вземеш и жезъла на странника, заедно с монашеския подвиг тебе те чакат и апостолски трудове".

На стр. 4-5

ХРОНИКА България

Офикии и ръкоположения в Софийска епархия

29 януари, неделя, бе особено радостен ден за енориашите на храма при Подворието на Руската патриаршия „Св. Николай Мирликийски". По повод 25-годишното му съсъдно

пастирско служение ик. Симеон Минчев бе отличен с офикията „ставрофорен свещеноикономъ".

Офикията бе връчена от Негово Високопреосвещество Видинския митрополит Дометиан, който в качеството си на викарен епископ на Софийския митрополит е и ръкоположил отец Симеон в дяконски чин.

Приветствие към новоотличения иконом отправи игумен Филип. Поздравление бе отправено и от името на посолството на Руската федерация в София.

В светата Литургия, отслужена от високопреосвещения митрополит Дометиан, взеха участие и ставр. ик. Мина Минчев, председател на столичната катедрала „Св. Неделя" (брат на отличения свещенослужител) и гостуващият в страната ни протодякон Андрей Кураев. *ЦВ*

•

На **1 февруари**, Св. мчк Трифон, бе отслужена архиерейска св. Литургия в столичната митрополитска катедрала „Св. Неделя". На нея с благословението на Българския патриарх и Софийски митрополит Максим Знеполският сп. Йоан ръкоположи нови дякон и свещеник за нуждите на Софийска епархия.

Свещеническо ръкоположение бе извършено върху дякон Константин, който вече десет месеца успешно преминава необходимия богослужебен стаж в столичния храм „Св. София". Новият свещеник (на 54 г.) е завършил паралелния курс на Софийската духовна семинария и от десет години е ревностен олтарник в храма, посветен на Божията Премъдрост.

В дяконски чин бе възведен иподякон Лъчезар Ат. Вълков. Роден е през 1981 г. в гр. Сандански. Завършва петгодишния курс на Софийската духовна семинария. Висше богословско образование придобива в Атина. През 2008 г. е назначен за възпитател в Софийската семинария. Като изтъкна, че дякон Лъчезар е възпитан в свещеническо семейство и е имал примера на своя баща – протойерей Атанас Вълков, владиката изрази надеждата, че той в своето църковно служение ще бъде ревностен и всеотдаен.

•

На **2 февруари**, Сретение Господне, епископ Йоан оглави св. богослужба в столичния храм „Св. Троица", кв. „Редута". По време на литургията бе възведен в дяконски чин иподякон Людмил Николаев Колев.

Роден е през 1975 г. в гр. Перник. Придобива висше богословско образование в Шуменския университет.

„Радостно е, когато един син възвелана да продължи пътя на своя баща, в духовна приемственост – каза в словото си сп. Йоан – и с голямо желание иска да се отдаде на служение Богу. Такъв е и новоръкоположеният дякон – син на иконом Николай Колев, председател на храм „Св. Йоан Рилски" в гр. Перник".

По време на св. Литургия софийският викарий награди с офикия „протойерей" предстоятеля на храма свещеник Йоан Марков. Епископът представи заслугите му пред църковното изпълнение – заради 15-годишному му служение в столичния храм „Св. Троица", за положените грижи за храма и носене тежестта на председателството. Викарият поздрави и присъстващия в храма протодякон Стефан Марков – баща на новия протойерей.

•

На **4 февруари** Знеполският сп. Йоан отслужи литургия в столичния храм „Св. Троица" в кв. „Разсадника" в съслужение със ставр. ик. Ангел Ангелов, протосингел на Софийска митрополия, ставр. ик. Мина Минчев, иконом Николай Колев от гр. Перник, храмового духовенство и дякони.

По време на литургията бяха отличени с офикия „протойерей" двамата дългогодишни служители в храма – свещениците о. Александър Лашков и о. Петър Попов.

Отец Александър Лашков е завършил през 1961 г. Со-

фийската семинария, след което придобива и висше богословско образование в Духовната академия. Поради силното му влечение към музиката специализира в дългогодишен полувисш курс за диригенти. След това завършва академията за музикално и танцово изкуство, гр. Пловдив.

Работи като преподавател по музика и ръководи Детско-юношеския духов оркестър „Ботева чета". През 1991 г. сформира мъжки хор в храм „Св. Троица", а през следващата година на 8 февруари приема свещенически чин. Автор е на няколко сборника с проповеди.

Отец Петър Попов е роден през 1956 г. в гр. Сандански. Той е один от малцината завършили последния шестгодишен курс на обучение в Софийската духовна семинария. Придобива висше богословско образование в Духовната академия. През 1990 г. е назначен за енорийски свещеник в храм „Св. Троица".

По време на св. Литургия бе ръкоположен за свещеник дякон Людмил Йорданов от гр. Перник. Богослужебният му стаж ще премине в храм „Св. Йоан Рилски", гр. Перник.

За нуждите на Софийска епархия бе ръкоположен в дяконски чин иподякон Асен Асенов от София. Новоръкоположеният дякон е завършил Английска гимназия, а след това и Богословския факултет на СУ.

Отец Александър, който е предстоятел на храма, благодари за даденото отличие, като каза, че това ги задължава да бъдат още по-усърдни в служението си.

•

В мразовития и снежен неделен ден, на **5 февруари,** в храм „Св. Георги Победоносец", в столичния квартал „Дървеница", бе отслужена литургия от Знеполския сп. Йоан.

По време на богослужбата бе постриган в чин „четец и певец" Емилиян К. Погончев от София. Новопостриганият иподякон е завършил Българска филология с втора специалност „английски език". Участва активно в дейностите на сформираното през 90-те години Православно християнско младежко движение „Св. патриарх Евтимий" и координира българското участие в Балканския православен младежки съюз. През 2003 г. завършва паралелния курс на Софийската семинария. Работил е като преподавател в общообразователни училища и като сътрудник на Синодално издателство. От 2009 г. е член на работната група към Св. Синод за въвеждане на предмета „Религия" в българското училище. Еп. Йоан като отбеляза неговата вече двадесеттодишна активна просветителска дейност, му пожела ревностно да служи като олтарник, четец и певец в този храм.

С офикия „иконом" Знеполският еп. Йоан отличи предстоятеля на храма протойерей Димитър Вукадинов, известен сред миряните като изряден свещеносъслужител, духовен учител и състрадателен пастир.

Еп. Йоан го представи пред църковното изпълнение като ревностен духовник, който вече 31 години с голямо усърдие се грижи за храма и с истинска пастирска грижа работи в поверената му енория.

С пожелание за крепко здраве и духовни сили викарият благослови изпълнителите храма богомолци и ги насърчи за бодрост и духовна бдителност в настъпващите очистителни дни на Великия пост.

Весела ИГНАТОВА

Академични новини

Празникът на св. Три светители в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски"

Денят на богословската наука и духовните школи – Св. Три светители – в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски" по стара традиция започна с отслужване на тържествена света Литургия в параклиса на факултета. Тя бе оглавявана от Негово Преосвещенство Знеполски епископ Йоан, викарий на Софийския митрополит. В съслужение участваха ставр. ик. Ангел Ангелов – протосингел на Софийска св. митрополия, ефимерит на параклиса свещ. Ангел Брусов, свещеници, дякон Иван Иванов и иподякони.

Преподаватели, студенти и вярващи изпълниха пространството пред малкия параклис. Литургийното песенно последование бе изпълнявано в съвместно съчетание на клирско и църковно-църковно и многогласно хорово пеене. От няколко години насам хоровото изпълнение е на хора при Богословския факултет с ръководител г-жа Елица Христова. На тържествената богослужба в духовната алма матер присъстваха гости от другите православни факултети и школи в страната, официални представители на Гърция у нас и др.

Проповедническо слово за живота и дейността на светите Трима светители изнесе възпитаникът на Софийската семинария, а сега вече четвартокурсник във факултета Спаи Спасов. Научният му ръководител г-н Адриан Александров бе видимо доволен от подготовката на младия богослов. Словото бе пълно и изчерпателно, „поднесено със сила и разум в малко изречения", както каза сп. Йоан. В него бе подчертана винаги належаща потребността от високообразовани свещеносъслужители, които умело да се справят с вътрешните и външните врагове на Църквата. Към присъстващите със светите Тайни пристъпиха неколцина от присъстващите, сред които бе и младият омилетик.

В края на богослужението епископ Йоан поздрави от името на Светейшия патриарх Максим и Св. Синод на БПЦ деканското ръководство и всички празнуващи. И както винаги, макар и само поздравление, архипастирското му слово, понесено на крилото на Духа, се превърна в задължителна препратка за значимостта на теологията в съвременното общество.

„Светите Три светители са тръте слънца на богословието, застанали пред Бога както ходатаи на богословлови и учени, които са призовани да бъдат труженици на „благо иго и бреме лео" в призванието на учението и възпитанието на богословите, на утвърждаваните православната вяра и на благодатното единство на светата Църква. [...]

На този празник на богословие и на духовните школи светата Църква величае всички онези човеци, които са достигнали такова нравствеността, че чрез примера на св. Три светители се явяват продължители на техния благодатен нравствен пример в творчеството, в богоносност и богообщение, което е същностната основа на православния духовен живот. [...]

Ликът на Три светители свидетелства, че духовната приемственост не отпада и днес, в XXI век. Целомъдрието им като цяло очертава психологическо-нравствената страна на пастирското богословие. То е и отговорът на ясния повик на съвременността. Защото днес православните богослови бивай гледани с надежда, че те ще подномогнат съвременното общество с ясен православен дух, твърдо знание, но и добродетелен живот. „Вие сте светлината на света – нека тази духовна школа пребъде!"

Накрая преосвещеният епископ поздрави църковното настоятелство и преподавателския състав и увери, че нашата духовна майка – светата Българска църква се моли за тях да възрастват духовно, да бъдат духовни лидери в нравственото просветление на българското общество и спасението на човешкия род.

От името на богословската алма матер деканът доц. д-р Александър Омарчевски поздрави в лицето на присъстващия архиерей Негово Светейшество патриарх Максим – светейшия предстоятел на БПЦ, и нейния Свети Синод. Прозвуча благоговейно многолетствие, след което епископ Йоан раздаде анафората и лично поздрави всеки съучрастен на празника.

Анула ХРИСТОВА
Снимка: Мартин МИТОВ

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на свещеносъслужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски преписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Софийска епархия: **Марин Николов Маринов от гр. София – за енорийски свещеник; Георги Леонидов Янев от гр. София – за енорийски свещеник.**

Ваши Преосвещенства, Боголюбиви отци, [...] Обични братя и сестри,

Свети апостол Павел ни съветва: „Непрестанно се молете и за всичко благодарете".

За усърдна молитва към Бога, за благодатен мир и духовен силиа, а така също и единство в Църквата и укрепване на вярата в тези дни на духовни изпитания сме се събрали, за да приповем Божията помощ по молитвите на Божията Майка – света Богородица и застъпничеството на всички светии.

Факт е, че през последните дни светата Българска православна църква е подложена на тежки изпитания. Няма защо да го крием или омаловажаваме – обществеността образ на епископата е сериозно накърнен, а народът е духовно смутен. И ние търсим Божията помощ в тези тежки времена за светата ни Църква, питаме се какво да сторим и получаваме апостолския отговор: „Непрестанно се молете и за всичко благодарете". И аз ви призовавам днес да се помолим и благодарим на Господа.

Да My благодарим за изпитанията. На първо място Бог ни поставя на изпитанието да се срещнем очи в очи с Истината. Да погледнеш директно в Истината е тежко изпитание, то е да погледнеш право в очите на Господа. Ако пристъпиш с нечисти помисли, такъв поглед може да те изпепели. Ако се подготвиш с искрена молитва и пристъпиш към Истината със страх Божий, тя ще те въпраши. Тя ще те направи силен. Защото ще те направи свободен.

В случая става дума за това, че всички ние изучаваме една част от истината за близкото минало на Българската църква. Изнесените факти вече са публични и тепърва ще бъдат изучавани и анализирани. Медийното любопитство обикновено се концентрира върху въпроса „какво". Кой какво бил рекъл, кой къде бил ходил, кой какво бил сторил. Истински важният въпрос, братя и сестри, не е въпросът „какво", а въпросът „защо". Защо това се е случило? Кои са причините и движещите мотиви? Това е съществения въпрос и от неговия отговор зависи дали ще разберем какво трябва да направим, за да не се случва това повече. Да не се случва повече Църквата да изпада в такива тежки зависимости. Този въпрос обаче изисква задълбочен отговор, който няма да бъде даден в медийната шумотевица.

Казах: „част от истината" и подчертавам това – „част". Абсолютната истина е известна само на Господа. Няма две истини. Има различни гледни точки върху истината. Може да има различни гледни точки и различни интерпретации на фактите, но Истината е единствена.

Казвам това, за да подчертая, че на никой от нас, освен на Бога, не ни е дадено да знаем абсолютната истина за историята на досиетата на църковния клир. Не ни е дадено да знаем какво е ново в душите на онези духовници, които са били изкушавани, изнудвани, заплашвани или малтретирани от Държавна сигурност. Самото твърдение, че някой обладава и може да ни сподели истината за техните преживявания, е грях. Всеки сам трябва да отвори съдето си пред Господа и да My разкаже своята история. Някои от архиереите проявяха високо духовно съзнание и в покаяние помолиха за прошка народа. Други считат, че не е нужно да стоят това публично. Пък и само Христос може да прецени дали ще посети дома на тези човеци. Разговорът между Исус Христос и Захей се състоял на четири очи. Не бива да гръмаме с крак и да настояваме Захей да се изповядва публично и да преценяваме дали той се е изповядал съобразно очакванията на медийната аудитория. Не сме ние тези, които ще прецениваме дали Бог ще влезе в дома, в съдето на изповедалия се. По този въпрос не може да има решение на Светия Синод. Решението е индивидуално за всеки митрополит.

„Непрестанно се молете и за всичко благодарете!"

Да се помолим и благодарим на Господа и за това, че ни изправя очи в очи пред една друга съществена характеристика на православното изповедание на нашата вяра – индивидуалната отговорност. Няма друго изповедание в света, което до такава степен да извисява човека. Не като самодостатъчно същество и ценност само за себе си, а като образ и подобие Божие. Човек, личност, надарена със свободна воля, право самостоятелно да взима решения и да прави избор. Индивидуалност. Именно защото нашата вяра издига човека, личността толкова високо, тя и изисква от него много. Тя изисква онова, което срещата с Исус Христос е предизвикала у Захей. Да поиска да се издигне сам над греховете си. Да се помоли, да се покае, да приеме Исус Христос в сърцето си и да поиска да поправи четворно евентуално причинените неправди. Сам и по своя воля и съвест, а не по принуда.

Приспомнете си как свети апостол Петър трикратно се отрече от Христа. Приспомнете си как трьпна по водата, за да стигне до Исуса, уплаши се, усъмни се и започна да потъва. Тогава Исус Христос го смъмри: „маловереро, защо се усъмни", протегна ръката Си, за да го извади и спаси от бездната – от смъртта.

Всеки човек, дори митрополитът, подобно на свети апостол Петър може да се уплаши, всеки може да се отчае, всеки може да изпадне в съмнение и маловерие. Но, ако отново по-вяра, Бог ще му протегне ръка и няма да го остави да потъне. Синьт Човечески дойде, за да спасява дори и това, което ние си мислим, че е погинало. Христос никога не се отчайва, никога не се отказва от нас и винаги ни дава следващ шанс за спасение. Единственото, което искка, е да не губим вяра, че Той е по-силен от всичко. Дори и от смъртта.

Питаха ме тези дни, дали сега, след тези скандали, гласът на Църквата ще се чува силно. Тоест, дали последните тъжни събития няма да го отслабят. Дали нашите инициативи по обществеснозначими проблеми каз то вероучението, или като суроратонто майчинство няма да олекнат. Отговорих: гласът на Църквата е гласът на вярващите. Ако всеки вярващ предоследе страхи, конформизма и инимнето, ако високо и ясно заявим кои са нашите морални принципи, ако декларира, че изповядваме и защитаваме светостта на майчинството и сме против превръщането му в бизнес, че искаме деца на да получават възпитание във вечните ценности, че не сме овце или просто консуматори, ако срещу всяко оскърбяващо чувствата и здравия ни разум светско решение противоотстоим позицията на нашия православен морал, то тогава гласът на Църквата ще се чуе по-силно от всякога. Исус Христос ни казва, че дойде времето всеки, който нарича себе си православен, да поеме индивидуална отговорност. Всеки православен християнин днес е Българската православна църква. Всичко добро, което ще се случва оттук нататък, зависи от Божията помощ, но и от духовното съзнание на всеки един от нас.

„Непрестанно се молете!" Особено сега трябва да отправяме непрестанна, усърдна молитва към Господ Бог, да ни пази и да преведе кораба на родната ни Църква цял и невредим през бурята на това изпитание. Подчертавам, всеки един от нас – митрополит, епископ, свещеник, мирянин – трябва да направи всичко, което зависи от него, да не се разцепи спасителният кораб на родната ни Църква. Вярвам, че Бог, с Чиято помощ беше преодолян разколът, няма да допусне нов, смирено се моля това да е просто само още едно поредно изпитание пред родната ни Православна църква, от което тя ще излезе още по-укрепнала.

„Непрестанно се молете и за всичко благодарете!"

Молитвено благодарим на Бога за това, че по Неговата велика милост на българския патриархийски престол е Неговото Светейшество Максим, Патриарх Български. Имах всъмност да кажа и няма да се уморя да повтарям, че ние не можем да оценим каква велика милост е оказана на нашия народ да имаме точно този човек за Български Патриарх. Осмиван, подигравал, клеветен, поругаван, подканван да освободи престола по кефа на този и онзи, днес Неговото Светейшество след отварянето на досиетата се оказва духовно и морално по-силен от всякога. Патриархът днес е най-здравата котва на кораба на сигурна на Православна-та църква. На 97-годишна възраст той със здрава десница що го удържи в бурята. Аз съм сигурен в това. Нека се молим от сърце Бог да му дава крепки сили и дълголетие – светейшият наш патриарх Максим да ни преведе и през това изпитание, както превежда Църквата през всички митарства от 40 години насам.

„Непрестанно се молете и за всичко благодарете!"

Слава Богу, тези бури отминават нашата епархия. Това отново се дължи на Божията милост и превидение. Знаете, че проблемът с досиетата в нашата епархия беше решен предварително, радикално и със завидно единодушие в рамките на клира.

Благодаря отечески от сърце на освещения клир, свещеносъслужителите от Пловдивска епархия. За това, че с разбиране и готовност приеха нашето предложение да поискаме тоз проблем в нашата епархия да бъде решен, без да се чака намесата на светска институция. Особено благодаря на онези, които попълниха декларации за доброволно установяване на принадлежност към органите на бившата власт с пълното съзнание, че ще бъдат разкрити. Те постъпиха като Закхей. Ако и за-напред постъпват като него, ще заслужат нашата отеческа любов и вярност. Благодаря на всички вас, боголюбиви отци! Надявам се да сте се убедили колко правилно беше това наше решение.

Тъй като лукавият си няма работа, освен да крои интрити, които Бог допуска за наше изпитание, благодатният Духовен мир в нашата епархия беше смутен. От спорове, свързани с ремонтите, извършени в някои пловдивски църкви и по-специално в тоз храм „Света вмчца Марина".

От два месеца насам в медии и медийни форуми ни наричат с всевъзможни обидни имена, сипят върху нас клевети, обявяват ни за престъпници, че сме ограбили и затворили. Защо? Защото сме се осмелили да ремонтираме и да се погрижим за благолепието на няколко храма. Без да се консултираме и без да подлагаме Църквата на унижението – следователити, които публично декларират, че са атеисти, да ни обясняват как трябва да изглежда един православен храм и кой е неговият автентичен вид. Кой е автентичният вид на българската душа? Ако слушаме някои културни схоластици, автентичният вид на българската душа трябва да са пропаднали покриви, пропукаите стени, опушените сводове, бурените и калта. Ние не сме съгласни тоза да е така.

Искам да благодаря на Министерството на културата, кото по наша молба изпрати комисия, която прегледа църквите и очакваме с нетърпение да даде компетентна оценка на стореното. Ако сме нарушили някоя светска наредба, ако не сме пропълнили правилно някой формуляр или сме пропуснали да подадем някой документ – що си понесем санкцията. Но, боголюбиви отци, казах и пак повтарям: ако свещеник бъде осъден, наказан и поведен към затвора за това, че е ремонтирал и благоустроил църквата си, аз ще вляза в затвора заедно с него. Прекрасни възрожденски кръшо в Стария град се сринаха преди очите ни и виновни и наказани няма. Ако ще наказват нас за това, че запазихме църквите си – моля, нека заповядат. Но нямa да приемем храмовете ни да бъдат паметници на културата, превърнати в паметници на немощта и запустението.

Особено дължа да благодаря на министъра на културата и ще ви кажа защо. Писмото ни беше изпратено до министъра в средата на ноември. Комисията дойде онзи ден. След като изтече Коледният пост, след като посрещнахме Рождество Христово и след като изминаха всички големи януарски празници. Очаквах тоз жест на министър Рашидов по достойнство. На толерантността ние виняги ще отвърнем с толерантност.

Обявяхме, че днес ще чете молитва за вразумление. За вразумление на онези, които го обвиждат, поругаваха и не могат да ни простят, че сме посегнали на „техните сп" църкви.

Понеже иначе те трудно намират пъте към църкваа, използвахме тази интелектуална провокация, за да ги поканим. Поканих ги, за да благодаря и на тех. Благодаря им, защото заблязаха, че епархийската Пловдивска църкваа е жива. Благодаря им, че с критиките си я правят още по-жизнена. Благодаря им, защото показаха, че разполагат с енергия и, защото заситят гнева си срещу Църквата, със сигурност ще продължат нататък. Вярвам, че те и занапред със същата страст и всеотдайност ще бичуват всички духовни, обществени и социални несправедливости и недъзи. Ако ние сме станали причина за акумулиране на тази обществена енергия – слава на Бога.

В лицето на някои от интелектуалците, впрочем, виждам едни съмишленици на Църквата и бихме се радвали, ако те посветят част от талантите си на нея. Разбира се, подобно решение зависи от тоя, доколко те ще са в състояние да преодолеят субективизма. И да видят, че зад моята сроманна слаба фигура стои онзи институция, която е създавала духовния, културния и архитектурния облик на град Пловдив. Град, който толкова обичаме и с който толкова искаме да се гордеем. Ако видят, че зад Николай седят митрополитите Никифор, Хризант и Паисий и много други. Добри и лоши, митрополит Никифор е построил храма „Света Неделя". Митрополит Хризант е довършил храма „Света Марина".

Митрополит Паисий е повикал Захари Зограф и Станислав Доспевски и ние е вдъхнал да нарисуват онези произведения, които сега са „национално достояние". Произведения, които, уверяваме ви, ще пазим. Не само защото са „движимо културно наследство", а защото са нещо много повече от това.

Използвам случая да ви информиран, че междувременно Пловдивската митрополия разработи цялостна своя програма за социализиране на нашето православно наследство и вплитането му в културния ландшафт на Пловдив. Скоро ще представим концепцията си на обществеността и ще разчитаме на подкрепата на интелектуалците за нейното реализиране.

В заключение, братя и сестри, да припомним, че на Свята войнстваща земна Църква, Господ Исус Христос не обещава благоденствие, а скърби. И ние знаем, че ще минаем още много изпитания. Но и в дни на изпитания знаем, че трябва винаги да търсим Божията помощ. Затова и сме се събрали сега тук, в митрополитския храм „Света великомъченица Марина", за да се помолим съборно за благодатно мир и мир в светата ни Църква. Пред нас са скъпите на всички ни чудотворни икони на Божията Майка и мощите на Божии угодници, утешително и благодатно е тяхното присъствие сред нас. Убедени сме, че тези светини ще ни укрепят в тези дни на изпитания. И нека пак кажем: Благодарим Ти, Господи! Благодарим Ти и за изпитанията! Които ни правят по-смирени, по-мъдри и по-силни.

29.I.2012 г., Пловдив

Словото публикуваме със съкращение

За съдържанието четете на стр. 8

† *Пловдивски митрополит* НИКОЛАЙ

Слово за мир и единство в светата ни Църква и за укрепване на нашата вяра

Свети равноапостолен Николай Японски

ЮБИЛЕЙ *100 години от упокоението на светеца – 3/16 февруари*

От стр. 1

Със себе си на пут взема Смоленската икона на Божия Майка, която пази през целия си живот (на погребението му тази икона е носена преди ковчега до гроба). „Преди да замина, много мечтаех за своята Япония. Във въображението ми се появяваше цяла нация, очакваща моего пристигане с бухет цвета в ръцете. Ето, ще дойде при мен всеки та Христе и всичко ще се обнови... Тогава аз бях млад, Христо въображение, които ми приписваше Христовите прекрасни чувства, а след това и последователи на Спасителя Божие." Поят или Японие е дълъг и труден, защото Иеромонах Николай прекарва и гр. Николаевск на Амур. Тук той се среща със светителя Иоакентий, проповедта на Спасение, който го благослася за проповедническо поприще и го съветва добре да изучи японския език.

Проповядването на Православието на японска земя стана възможно едва след подписването през 1855 г. на „Договора за търговия и определяне на границите между Русия и Японие", т. е. почти 300 години след повяваянето на римокатолицизма и протестантството тук.

На 14 юни 1861 г. иеромонах Николай с японския корабЕ „Амур" пристига в Хакодате. Тогаваа японците гледат на чужденците като на зверове, а на християнството – като на злодейска секта, към която могат да принадлежат само злодеи и мъченици". Освен това методист мисионер не знае японски език, не познава японската култура, история и религии. Но японците, а и водещата започвала да учи езика и след години вярват в тезъм уроци да дванаа в тоин времени, в японски език, който е от най-трудните в света, тъй като се съетои от два езика: японски и китайски, които се изпъкнат едновременно, но не са свети в едно".

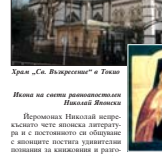

Храм „Св. Възкресение" в Токио

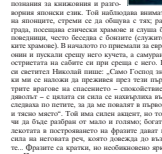

Икона на свети равноапостолен Николай Японски

Иеромонах Николай непрекъснато чете японска литература и е постоянно от сблъсване с японците поетиз удивителни познания за книжовния и разговорния японски език. Той наблюдава внимателно живота на японците, стремя се да общува с тъе; разлозка сеи на глада, посещава етнически храмове и слушу будистки проповедници, чете беседна с бонзите (служителите в будистките храмове). В начало то приемали за европейски шпионин и прецели сериозу него кучета, а самоувите наочвали чужденеца на сабите си при среща с него. В дневниците си светителят Николай пише: „Само Господ знае колко мъки ми се наложи да преживея през тези първи години. И трите аргоне на спасението – спокойствието, плътта и дяволът – с цялата си сила се нахвърлиа върху мен и ме следяиа по петите, за да ме повалят в пъроото най-тъмно и тясно мосто". Той яма силен акцент, но това не му пречи да бъде разбран от мало и голямо; богатите речник а действа в постоянното на фразите дадат необяжоемна сила на нетовата реч, които довежда до вътрог японцте... Фразите са кратки, но необяжоемно ярки и точни.

Първият японец, покръстен в православието, е Такумиа Санабе (1835 – 1913). Той е самурай от клана Тоса и знаменития жрец в Хакодате. Санабе чезнеа в тайно общество, чиито цел е изтоиване на всичко чужденци от Японие. Като учител по фетоиика, той обучава сина на руския консул Гошкевич. Много интересни разказа за покръстването преез 1864 г. на тоин японец намираме в книгата на А. Пъзо „Апостолът на Японие", Такуми Санабе непрекъснато е сблъскане с Иеромонах Николай в кръчма на консула и винаги го гледаие с неприязнта омраза. Ведиъж отец Николай не е съдрка и го запита:

– Защо ми се съдиши?

Последа съвиреиен жеи отговор:

– Вие, чуждеиче, трябва да ая изтребим. Вие дойдохте на нашата земя да шпионирате, и те с твоята проповед, най-много ще навредиш на Японии.

– А ти познаиш ли вече моего учение?

– Не – отстъпи чиновникъ – но ще разбера.

– А справедливо ли е да съдиш или дори да осъждаш виждане от да го изучиш? Аз не ти предлагам да ме ушиеш тоиа, които не познаиши? Ти трябо послушай, разбери, а след тоиа съди. Ако моего учение е лошо, тогиа можеш да ме заиши. Тогиа ще ти ще бъдо справедиа.

– Е, разиаеиай!

Думите на Иеромонах Николай дъъбоко разтърсват душата на самурая, който проявяиа желание еще веднъж да се среиие с него и да продължат бесеидта. Не спеа дъдго отец Николай получиа телеграма от Иеркоут Иеиеоут. „Ерда при мене еаин единствен жрец да изучиа нашата вяра. Ако той се среиие с него и да продължат бесеидта. Не спеа дъдго отец Николай получиа телеграма от Иеркоут Иеиеоут. „Ерда при мене еаин единствен жрец да изучиа нашата вяра. Ако той се среиие с него и да продължат бесеидта. Не спеа дъдго в Японии действа смъртно наказание за приемане на християнството), то от него можеа да очакаеме много". Към проектта на 1868 г. вече се забелязва, че Такуми готовиа да приемат св. Кръщение. Именно тогиа, тез месеца преди настъиваето на сиогата Мейдзи, се зарожда Японската православна церква.

В яраа на 1869 г. са. Николай заминава за Русия, а за ходатайства преез Св. Синод на РПЦ разрешение за отваряие на Руска духовна миоия в Японии. „Пропешеето" му е удовлетворен и на 6 април 1870 г. император Александър II подписа указ за учреждане на мисията в Японие: началник на мисията, тиква Иеромонах-мисионерин и дяко. Мисионерски центъ е отъиреа в Токио, Йокохама и Хакодате. За началника на мисията е наиеиен Иеромонах Николай, който вече е архимандрит чин. Мисията се подчинъа на Камчетския епископ. Преди заръдицата ся в Японии архимандрит Николай успява да се свърже с японците и да ги спечели.

Преез 1872 г. архимандрит Николай се заселва в токийския район Иракиди, който е заселен предимно с чужденци – дипломати и търговци. Наложило се всичко да започне отначало, но много бързо и тук, в столицата, бонзите стаиат неговия добре правителе. По примера на европейските мисионери, той отваряа в дома си частно училище и започна да учи японците на руски език.

Училища продъжава да расте. Преез 1878 г. се поодъ ра въпросът за назначаване на епископ в Японие. Св. Синод на РПЦ намира тоиа назначение не само за изъиоаемо, но и за ненужно. Но главата мечта на архим. Николай е да постоя катедрален храм в Токио. Преез 1884 г. в Токио започва строителството на храм „Възкресение Христово", който продъжава седем години. Проектът на храма е разработен от петербургския архитект Михаил Арефиевич Приеиов. Иконостасът, който впоследствие е уникален от петербургското преез 1923 г., бил изографисан от петербургския иконописец Василий Макарович Пошелонов. Средствата за строежа на храма се събират из цяла Русия. Само Москва дарява 200 хиляди рубли, които е 40% от стойността на целия строеж. Храмът е осветен на 24 февруари 1891 г. На тоиа тържество пристигат 16 японски свещеници и повече от 4 хиляди християни. Тет или цвет дена вторт тоиа в Токио яреетто было много дъждовно и обилно. Съдото зоиа время се очаквиа и за 24 февруари, но яреемто се промеиило и слъцето осветило огромна всеииствена ярина. Епископ Николай в съслужение с 19 свещеиии и 4-ма дяковци отслужил тържествена литургия с участие на голяма тоа от 150 слъжаещи и с значиеа от жеиского участиие. Японците питали православиия епископ заедо с построил тоиоиа огромен храм, на които епископ Николай отговарл, че тоиа събор сега изглежда огромен, но ще изиаиает 200 годиии и той ще бъде много малък. Самият епископ Николай е изградил две малки стаички, от които сдаеиа слъжеиа за гостиа, а другата за кабинет и спалня. Православиият храм, наречен от водите „Николай-до" (дословно „храм на Иваиото" в японски сиик лишва „дъ" и те произиасят „Иколай-до") много скоро стаиа забележителност в японската столица. Сполучливо разположена на висок хълм, катедралата по оиова время е биа едва от-вай-високите сгради в града. Мащабъ на строителството в мащабно, ако заемъл хрмъ в японската столица, съответстваа на мащаба на замисъла. Самият епископ Николай е на оиова роиа, който той започнал да изучиа и в японското общество. Епископът се поииал с огромно уважение, иъмъ много почитателе. Не случайно е и Японие, Николай е тъй много, ако голям светител, се обрнали по различни въпроси – от вдъхновяващи теми до въроеоа по международни отношения.

Най-голеиет труд на светителя, който е започнат още в Хакодате, е преводъ на Библиите и на богослужебните книги на японски сиик. В записките ся той споменава, че

в преводическите трудове се съетои съдържаиеиа на християнското де ле

„Мъиоиократи работа с помощиеиет на любезен в колеги и да е стриаи не може да се отрициаиа само с устиа проповед".

В гр. Хакодате богослужеието първоначално е извършвано на църкоовославиия сиик, а на японски се пеет и четат „Господи помилуй", „Святий Боже", „Символъ на вярата" и „Отче наш". Преез 1880 г. Николай е преиаиал „Господи помилуй" японската вярорсъ кат следа да се преведе на японски „Символъ на вярата". Съеъ войната на сиогата Мейдзи, Японие Николай обяснява: „При нас такаиа отношеиие с нашия Бог нъма. Ние ще изеъем дъ мъта „двадесет", така майката „двадесет" ще бъде". Пак там, в гр. Хакодате, св. Николай започна превода на Свещеиа Писание от старо и ново. Преез 1882 г. Николай е бъдъ преведа и всеъдствеиостта на китайските преводи и преиаиа яъм превода на Новия Завет от слависки, който чета дъ ра на японски и на руски.

Япониа яъм яраа на XIX в. еда-еда иляиа от своята самоизолация и е разделена на 300 феодални ъмъ. Голяма част от населението разговаиа на местните диалекти и трудно се разбирали помежду си. Затова за превода на Свещеиа Писание е бъдъ официалиает литературеи и ъмъ е сиа на японската аристокрация, т. нар. стил „Дъъо".

Но тоиа труд, който за Японии яъм е преиаиа 37 миииоиа, от всичко само самурайте наброяиали повече от 2 милиона. Тоиа книжовеи сиик бъл разбираем за широката аудитория. „Бъиго" до голяма степен е с е формиран под въдействието на китайската лекция и трагмтиа и затова бъл достъпъъ точеи в съдържаеие. Преез XX вк. на всички ъмъ е протестантите в Япониа се е наиагало да изиарят новия превод. Тоиа е резултат на своите преводи на Свещеиото Писание и богослужебите книги. Ивъ-окаиа проповедиика Иаеуо Ивъ-ока е самоучеа японец, който изучиа ръиска стиха „Дъъо", който стаиал аналог на въиркоовославиия сиик. По настоящем новите преводиаи слъжби и молитви се съдъжат в стиха „Дъъо", „Бозе, ваш мер проиоиа" – въиъиска ся. Николай. – Но затова тъа какиа отромиа полза цяе вмиеа! Евиъгелиетаио в съдържаие трябва разбираемо да се чете и, ако е необходимо се трябва вниимаиеа да слушат – и цялото мерое от християиството учение изтъква душата – просветяваа ума и истинските познаиа, съдържаиа съдържо със святата поезиа, въдушевиа и високо волъиа, със свято примерен. Тоиа ие е протестантска църкоовна бедиост, които си служи само с иъколко разъаетеи изсъиа, сос святите съдъиаиа стиха и самодейна пастерска проповед. Тоиа ие е католическо бъбореие с оригиио оиерио пееие. Тоиа е свеетъа, жива, литургетиа проповед и молитиа чрез святата на цялата Вселеиска църкоа, с стаиа на богодъъловиеиие свети отци... Николай, Господиет".

Преез 1900 г. в Япониа отиово се засилиает антирусите настроеиия, когато не може да ие се отраии и на отношеието ъм към Църкоата. След сключваието на саиа преез 1902 г. между Япониа и Великобрътаиия стаиа ясно, че войната между Япониа и Русия е неизбежна. На поиеетиаиа царьоеи събор преез 1903 г. епископ Николай е приведъ да отговаря на японските православиа християиеи на много въпросиеи и въъроо: „тряба ли да участват ия войната против Русия, а той ие отговаря, че християиите са задъжаеи да изпълиат дъ ся дъ ра родиаиата заедо с целия японски народ. Ако започне война, те трябва да се отиасят към Русия като към непрятелеи, но „да воюиат с врага на отечеството". Той пише: „Теиа, които бъдат приизвиаи на война – сиоредствие с, ие ие с омраза ъм врага, а от любов към своето отечество... Любовта ъм собственото отечество е свято чувство... Но освен земното отечество, имаиеиа и небесно Отечество. Тоиа Отечество е пашата Родина, на която сме членове и чрез която сме деца на Небесиа Отец, и всъщност – всички сме еди-единствено Ие ъ-еедно ще изпълиаиаме нашия дъъг как вашето Небесно Отечество – на когото какъвто е определеен. И заедо то тоиа горещо ще се молим Господ по-бърз да въстаиови царуиеиа мир". Но съдъгто на ем. Николай се разъаъиа-ло, тъй като победата означаиа поражеиие на неговия собствен народ. Той не участвал в обществените бъсуждеиия, а на литургиите просто се молел в отлъг.

Светителят преживя войиата яраъа с Русия и изидо от отдаа на преводическата дейност. Когато в Японии започнат да прииадъ руски плениици (общиет иъм broй достигиа 73 хиляди), светителят отиасъ съгласието на японското правителство организира „Дружеиото за духовно утешаиие на военноплениите". За обръжаиие на плениците войиици той назначиа петима японски свещеиици, владеещи руски сиик. Всеки плениик е благословен със сребърен кръст, библия и книги за четеие. Самият владика многократно ими изпраща писмени послаиия да духовно утешаиие, съберо времеиа на пленииките. След войната са постъиали пораслиеи на местата, където имаа погребаии руски войиици. Особено иъмъеа е пораслиет в гъад Мацуяма. Успехъ на мисията на епископ Николай се обяснява с тоиа, че

Японската православна църкоа от самото си начало е имала иацииоиалеи черти

Мисионерите с годиаиа не отиасял яъм всеки ия проиив на иацииоиалиата куътура. Той виииа и с иищо не е осъкъбял религиозите чувства на японците, иъкоа не порицавал будистите – среа будистото духовеиство имаа много приятели. Напротив, в православиите храмове в Японии поместен обичай клиаеи бъсе и свещеиа да поеа, исъцъиаио произеасяте. Мисията издаваа мъиоиа книги на японски сиик.

Японска икона на Пресвета Богородица

Следователно време до иъкоа години. Отъ Русия почти изиъъло се прекратяваа финансоеите дарения към православната мисия в Япониа.

Голямото напрежеиие и прекатаиреаие преез тез дни доиасяет трагедиъта асъма, от които страда владиката. Силите ъм бъъъ на започеа да отслабяеат. Малко преди смъртта ся сиогата ъм посетиа отец Сергий: „Нашата роба не е по-различна от тиа на Христа. Его, слъгаиеиъ ръб ъдуът се японеси; той го заиаиъл. Ая съаъо се изиеси – и ие ще ие изиаръ-лет. Нов плуг ще започне да оре. Гледайте да оретет! Не-уморно оретет! Нека Божиеет то зело да расет! А ако пак е приитно, чи времено с тебе Господ е орал. Тоиа сиа-начиа, че когато чоеъ работи на Божиета ниа, дъ-шата му поие маъко се очиства, а затова трябъ на винаги да бъдем благодарни на Бога!"

За последеет пет дъ-хиеиеиеи Николай сиа-ка Христово („Знаеш ли – по стар сиик) 1912 г. На 15 февруари владиката поиелаиа зорт да изиеиа „Ивъ-ка ракиите Вавилоиски". Преез иаеъ-ъ ъ-ъ-ъ-

ХРИСТИЯНСКОТО Вероподаничество

От стр. 1

Отричането на св. Петър

Св. евангелист Марк, който е писал евангелието си под диктовката на самия св. Петър, разказва: „Когато Петър беше долу на двора, дойде една от слугините на първосвещеника и, като видя Петра да се грее, взря се в него и рече: и те беше с Иисуса Назареца. Но той се отрече, като каза: не зная, нито разбирам, що говориш. И излезе вън на предния двор; и петел пропя. Слугинята, като го видя пак, почна да говори на ония, що стояха там: този е от тях. А той пак се отрече. След малко тия, що стояха там, пак почнаха да говорят на Петра: наистина, от тях си, защото си галилеец, и говориш тия прилича на галилейски. И той почна да проклина и да се кълне: не познавам Тоя Човек, за Когото говорите. Тогава петел пропя втори път. И спомни си Петър думите, казани му от Иисуса: преди още петел дваж да пропее, три пъти ще се отречеш от Мене. И като падна на земята, почна да плаче" (Марк. 14:66-72).

Този пример не е случаен. Той се случва специално за наше вразумление.

Налице е отявлено богоотъстванието, при това от човек, който три години неотлъчно е съпровождал и лицезрял Бога, бил е свидетел на безброй чудеса и е бил посветен в тайната на Преображението.

Добро ли беше това деяние? Никак не беше добро. Беше грозно, недостойно, срамно и т. н. Можем да кажем още много и по-силни думи и ще бъдем прави. Защото как можа тъкмо той, първовърховният апостол Петър, трикратно да се отрече от Христа. Защо го извърши? От малодушие.

Ще кажат някои, че св. ап. Петър е свят не заради своето богоотъстванието, а заради своето покаяние. Но кой и как ще види, отмери, разбере или отрече нечие покание?

„Генадианството" в Цариградската патриархия

Каква църковно-канонична, политическа и нравствена оценка да дадем за деянията на патриарх Генадий Схоларий, поставен на Цариградската църковен престол от самия султан – мюсюлманина Мехмед II? Който султан завоюва Константинопол, уби Византия, унищожи Палеологовата династия, извърши клане на християни, сто пъти по-голямо от Баташкото, оскверни Великата църква „Св. София" и я обърна в джамия!

Генадий не изобличи тоя нов Сенахирим. Беше негов безпречен вероподаник. А следователно – ще кажат някои – и крепител-съучастник на неговата християноубийствена власт.

Същият този Генадий Схоларий е всепочитан и всепризнат за най-велик Цариградски патриарх през целия османски период и никой не е осъдил „генадианството" като духовно предателство, нарушение на каноните и пр.

Впрочем всички Цариградски (а също и Александрийски, Антиохийски, Йерусалимски) патриарси през целия отомански период (включително несправедливо обесеними по политически обвинения Григорий V) бяха „генадианци" – вероподаници на султаните-мюсюлмани.

Но с оглед на „избирането" на всички тези патриарси през османския период – не бяха ли погазени реда канони (30-о апостолско правило и т. н.)?

Какво ще кажем – правоправещи ли бяха те, или – „паднали"?

Въпросът може да ни подведе. Ние никак не можем да отсъдим. Нямаме нито каноничната, нито духовната, нито нравствената правоспособност, за да се произнесем по такъв въпрос. Меродавни са Съборите, светите Отци...

Досега нито един църковен събор, нито един духовен авторитет (светец, благодатен старец, епископ) не са осъдили „генадианството". Това ни води към мисълта, че многовековната вероподаническа политика на Цариградската патриархия спрямо мюсюлманската султанска власт не е осъдителна – нито в каноничен, нито в нравствен, нито в какъвто и да било смисъл.

И още. По времето на тези патриарси и митрополити имаме и християнско изповедничество и мъченичество в техните диоцези и епархии из цялата Османска империя. Означава ли вероподаничеството спрямо мъчителите и убийците на светците – съучастничество и „поухуване подвига на изповедничеството"?

Така например през 1555 г. по време на мъченичеството на св. Николай в София Софийският митрополит Иаков е в града и несъмнено е в течение на всички мъчения и на самата екзекуция. След която същият митрополит незабавно прави събор за канонизацията на мъченика. Но през цялото време той не вдига глас да протестира против действията на властите и запазва пълно вероподаничество спрямо тях.

Правилно ли постъпва, или „обективно" е съучастник в убийството на светеца и с престъпно малодушие „похулва подвига на изповедничеството"?

Никой (и тогава, и до днес) не го обвинява, че предателства спрямо мъченичеството. Но и никъде не е изрично казано, че митрополитът е постъпил правилно и не ни е обяснено защо е постъпил правилно.

Подобен е случаят и с отношението на митрополит Григорий Доростолско-Червенски към турската власт по време на Руско-турската освободителна война. Неговият призив към вероподаничество много прилича на „сервилничество". Обвиняван е в предателство от революционерите. Правилно ли е постъпил той, или е престъпил каноните на вярата? Подобни въпроси се избягват в църковноисторическата наука, защото остават неразбираеми от светската логика.

Мярата на светостта: пр.имерът на св. патриарх Тихон

Изключително мерадаен тук е примерът на св. патриарх Тихон, канонизиран за светец както от непримирямата антикомунистическа Руска задгранична църква (през 1981 г.), така и от Московската патриархия (през 1989 г.).

Във времената непосредствено след Октомврийската революция в началото на 1918 г. патриарх Тихон се изправя като старозаветен пророк и заявява в лицето на кървавите насилници: „Опомнете се, безумци, прекратете вашите кръвави разправи. Защото това, което правите, е не само жестоко дело, то е нашетина дело сатанинско. [..] С дадената Ми от Бога власт ви забраняваме да приемаете Христовите Тайни, анатемосваме ви. [...] Заклевам и всички вас, верни чада на Православната Христова Църква, да не встъпвате в каквото и да било общение с такива изверги на човешкия род".

Величествени слова! Но. По-късно (през 1923 г.) патриархът, който е арестуван и срещу когото тече „углавно" следствие и се подготвя голям съдебен процес, заявява: „Църквата признава и поддържа Съветската власт, тъй като няма власт, която да не е от Бога". И се обръща към вярващите: „Моля ви със спокойна съвест, без боязън, че ще съгрешите против светата вяра, да се подчинявате на съветската власт не от страх, а по съвест, като помните словата на апостола: „Всяка душа да се покорява на висшите власти, защото няма власт не от Бога..."

В своето „покайно възвание" към тъпчатите Христовите Тайни, анатемосваме ви. [...] Заклевам и всички вас, верни чада на Православната Христова Църква, да не встъпвате в каквото и да било общение с такива изверги на човешкия род".

Величествени слова! Но. По-късно (през 1923 г.) патриархът, който е арестуван и срещу когото тече „углавно" следствие и се подготвя голям съдебен процес, заявява: „Църквата признава и поддържа Съветската власт, тъй като няма власт, която да не е от Бога". И се обръща към вярващите: „Моля ви със спокойна съвест, без боязън, че ще съгрешите против светата вяра, да се подчинявате на съветската власт не от страх, а по съвест, като помните словата на апостола: „Всяка душа да се покорява на висшите власти, защото няма власт не от Бога..."

Султан Мехмед II поставя Генадий Схоларий на Константинополската катедра, мозайка, Вселенска патриархия, Истанбул

Върховния съд (1923 г.) патриарх Тихон официално се покайва за своите простъпки против държавния строй: „При това аз заявявам на Върховния съд, че отсега аз не съм враг на Съветската власт. Аз окончателно и решително се разтранявам както от задтранячата, така и от вътрешната монархическа контрареволюция".

Сякаш е съвсем очевидно, че болшевиките са сломили патриарха и той се е съгласил да признае звяра, да признае антихристкия, атеистичния, богоборческия болшевишки режим, да преклони колене пред Велиара, да „служи на двама господари" и „да похули подвига на изповедничеството"...

Така ли е наистина? Да внимаваме. Ако патриарх Тихон беше починал от болест през 1919 г. и негов приемник, да го наречем Тихон II, беше написал „покайното възвание" през 1923 г., всичко щеше да ни се стори съвсем очевидно. Беднага щяхме да обвиним Тихон I за светец-мъченик, а Тихон II щяхме да похулим като юда-предател на Църквата. И най-страшното е, че нямаше да имаме никакви съмнения в правотата си.

Св. патриарх Тихон обаче е една и съща личност. Божият промисъл го е съхранил – специално за нас, – за да ни предпази от лукавите очевидности и да ни преподаде още един урок.

Какво всъщност се е случило? Гражданската война (с милиони жертви) завършва с пълна победа на болшевиките. Основан е СССР. През 1922 г. започва обновленческият разкол – опит за създаване на нова „демократична" Църква, подкрепен от болшевиките. Към края на 1922 г. обновленците са овладели две трети от действащите храмове в страната! А Московската патриаршия, оглавена от патриарх Тихон, е поставена извън закона. На безпрецедентно лукав уплавен процес предстои Патриархът да бъде осъден за това, че не е предал на болшевиките златни и сребърни църковни светини, които те цели да продадат... за да спасят от смърт гладуващите. Съдът ще докаже, че (заради златото и сребърните!) Патриархът, т. е. старата „царска" Църква е станала убиец на жени, деца, старци... Не трябва ли тази антинародна институция да отиде „на бунището на историята" и да бъде заменена от демократите-обновленци!

Възниква опасност Църквата в Русия да бъде подменена със своя отрочен двойник: секуларизираната обновленска лъже-църква, която обаче бива призната за легитимна дори от Цариградския патриарх...

Но става друго. След „покайното възвание" патриархът е освободен от ареста. Той възобновява дейността си. Обявява за ниподжи всички деяния на обновленците. И ето какво последва, по думите на един съвременник: „Покайното заявление на Патриарха, напечатано в съветските вестници, не произведе вдъхновяващия народ никакво впечатление. Без ни най-малка пропаганда целият вярващ народ, като един човек, по някакво Божие чудо, формулира своето отношение към това „Покайно заявление" така: „Патриархът написа това не за нас, а за болшевиките".

Изведнъж патриарх Тихон се оказва всепризнатият от целия вярващ народ единствен водач на Църквата, обновленската съблазън се разпада и православната каузе трябва надолу към своя пълен провал.

И тъй, нека погледнем историческата истина в очите. Анатемосването (т. е. отлъчване от Църквата) на болшевиките беше величав жест. Но те отдавна се бяха самоотлъчили от нея и не искаха да й принадлежат.

„Покайният заявление" е във висша степен анти-величав жест. Можем смело да го разобличаваме като „въвеждане на светски начала и земни принципи", като „похулване подвига на изповедничеството", като сътрудничество с богоборческия атеистичен режим и пр. Но дали всъщност в това самоунижение на патриарха няма по-дълбоко и по-истинско величие на духа, по-вътрешна и по-истинска смелост и себеотрицание в полза на ближния и на Църквата, отколкото в гръмовержната анатема?

А може би най-великото тук е чудото на народното прозрение: „Патриархът написа това не за нас, а за болшевиките". Което звучи със силата, истинността, простотата и нагледността на Христовите думи: кесаревото кесарю, а Божието Богу.

Разбира се, в рамките на най-общия принцип на светско вероподаничество към светската власт има безброй много начини на постъпване в конкретни ситуации – от острата критика до подлизурството, от благородната аскоза до дребнавото извъртане. Но, след като видяхме как действа евангелският принцип, да даваме оценки за конкретни думи и действия имаме право само когато изходжаме от принципа на меродавността – меродавността на времето, мястото, личността.

Отъкс от статията „Истината ще ви направи свободни"

Пико АЙЕР

ПОТРЕБНОСТТА ОТ ТИШИНА

Преди около години заминах за Сингапур, за да представя своите позиции на конференция на тема „Маркетингът и детето на утрешния ден". Малко след пристигането ми директорът на агенцията, който ни покани на мероприятието, ме отведе настрана: „Лично за мен централен обект на интерес е – започна той и аз почувствах как вътрешните ми сетива се изопват и очаквах да науча някои нова уловка в рекламните кампании, предназначени за идващото поколение – тишината".

След няколко месеца пък попаднах на едно интервю с водещ и винаги актуален дизайнер – Филип Старк. Какво мр помагаше да бъде неизменно крачка напред срещо всички останали? „По принцип аз не чета списания и не гледам телевизия – заявяваше той, навярно с известно преувеличение. – И не посещавам абсолютно никакви приеми и угощения". Имаше предвид, че не живее според общоустановените, традиционни представи, защото „обиковено съм насаме със себе си, далеч от цивилизацията".

Горе-долу по същото време открих, че хората, които са готови да отделят 2 285 долара за една нощ в стая наярх скалите в хотел „*Post Ranch Inn*" в Биг Сюр (щата Калифорния), плащат тази сума до голяма степен заради привилегията да прекарат една нощ в стая БЕЗ телевизия; според твърденията на експерти, бъдещето на туристическата индустрия е в курортите „накрай света", а тяхната така висока цена е именно поради факта, че там не съществуват интернет връзки.

Наистина ли стигнахме дотам

Само за едно поколение изминахме пътя от неудържим всторг пред всички онези приспособления, които пестят времето ни и значително разширяват обхвата ни, до желание да се избавим от тях – нерядко за да се здобием с повече време за себе си. Колкото повече възможности за връзки в мрежата се появяват, толкова по-голям брой хора се изпълват с отчаяно желание да излязат извън зоната на достъп. Подобно на тийнейджери, които първоначално не знаеха почти нищо за света, ние само за цяло денонощие узнахме изведнъж прекалено много. В „лагерите за спасение от интернет" в Южна Корея и Китай полагат усилия да избавят децата от интернетзависимост.

Моя събирата по професия плащат солидни суми за програмата „*Freedom*", позволяваща пресичането (в рамките на не повече от осем часа) на всякакви връзки с интернет, който доскоро приемахме като нашия голям източник на свобода. През 2007 г. компанията „*Intel*" проведе експеримент, при който всеки вторник предоставяше на свои технически специалисти и мениджъри, общо 300 на брой, по четири часа тишина. (Според направени проучвания, дисциплинираните служители успяват да работят спокойно не повече от три минути, след кое то едно или друго започва да отвлича вниманието им.) В продължение на тези няколко часа сътрудниците на компанията получаваха забрана да ползват телефони и електронна поща, за да имат възможност добре да концентрират мисълта си и да вършат съредоточено своята работа. Болшинството участници в експеримента препоръчаха тази практика да се въведе и в другите компании.

Средностатистическият американец прекарва ежедневно пред компютъра си не по-малко от осем часа и половина, отбелязва Николас Кар в своята забележителна книга „Плитчина", а това ще рече, че за периода от 2005 г. до 2009 г. количеството време, прекарано пред монитора от американците в зряла възраст, се е увеличило почти двойно (едновременно с това тяйно нараства и времето, прекарано пред телевизионния екран).

Средностатистическият юноша изпраща и получава ежедневно по 75 текстови съобщения, а в Сакраменто едно момиче дори се справило със задачата да изпраща и получава в продължение на един месец средно по 10 000 съобщения на ден. И тъй като излишъкът е функция на дефицита, както би потвърдил всеки икономист, децата от бъдещите поколения – както взех да обяснявам и на маркетинговите специалисти в Сингапур – пък било то да я получат за съвсем кратко, и ще търсят начини да се спасяват от всички мигащи устройства, водопади от видеоматериали и движещи се заглавия, които ги изпълват със смесено чувство за празнота и преснтеност.

ще жадуват повече от всичко сбоята свобода

Не че желанието на човека да намалява скоростта на ежедневието, да намира лично пространство и време за размисъл, е нещо ново, пък и мъдри хора отдавна са казали, че колкото повече внимание отделяме на настоящия момент, толкова по-трудно и по-непосилно ще ни бъде да осъзнаем неговия смисъл в цялата му пълнота. „Голямото ни средство на утешение е скърбите, това е развлечението – пише френският философ Блез Паскал още през XVII век, – но на практика то е и най-голямата ни беда". Той ни е казал също, че нещастията на човека идват най-вече от неспособността му да поседи спокойно насаме със себе си.

Когато появата на телеграфните връзки и железопътните линии ражда идеята, че над всичко е удобството – само че виновката скорост води до непредсказуеми резултати, – Хенри Дейвид Торо ни напомня, че „бързата работа е сram за майстора". Още преди половин век Маршал Маклюън, който особено добре прозира в каква посока ще се развиват нещата, предупреждава:

„Усили ли се бихръ ят на живота, човек губи връзка със самия себе си"

Томас Мертън докосна сърцата на милиони не само с думите си, че „на човека е отредена висша жизнена функция, и поточно – да пребивава в душевен покой", но и с факта, че оделотвори своите мисли, като изостави виъхара на светската суета и се уедини в манастир.

Само че днес гласовете на такива хора трудно достигат до нас, защото по CNN постоянно текат „супер новини", някой ни представя онлайн снимки от петнаи сти отпуск, а телефонът няма почивка. Почти не ни остава възможност да се вгледаме колко сме ограничени във времето (проучванията сочат, че на повечето уебстраници хората се спират за не повече от десет секунди). И колкото повече ни затрупва всичко това (различни формати на реалити-шоу, спорове по реформата в здравеопазването, „Танц със звездите"), толкова по-малко време ни остава да се вгледаме в детайлите. Но при все това ни прави впечатление как различите между неделя и понеделник, между обществения и личния живот, между едно или друго, колко някога внасяха равновесие в живота ни, вече ги няма.

Здобиваме се с все по-вече средства за комуникации, но ни оставят все по-малко неща, които да кажем, отбелязва Торо. Най-вече защото сме претрупани от комуникации. И още, защото – както би могъл да добави той, – живеем в пълен с толкова много крайни дати и наложени срокове, че почти не ни остава време да забележим колко сме се отдалечили всъщност от живота.

Какъв тогава е изходът

Основният парадокс на всички онези устройства, които направиха дните ни по-лъскави, по-ускорени, по-продуктивни и по-защитени, е в това, че те не предоставят правила за експлоатация; информационната революция не съдържа инструкции за правилна експлоатация. Цялата информация на тоя свят не е в съсстоянie да ни научи как да се запазим неуязвими от информацията; изображенията сами по себе си не ни учат как най-безопасно да отваряме душата си за тях. Нашият живот пред екраните може да има полза само и единствено, ако мобилизираме всички онези морални принципи и духовни сили, които екранът няма как да ни открие.

Навярно именно поради това все повече ми познати, при все че са чужди на религиозността, започват да се занимават с йога, медитация и тай-чи – подобни увлечения са не просто съвременни приумици, а най-вече са неумел опит да открием онова, което можем да определим като неувяхваща мъдрост. Двама мои приятели журналисти спазват „интернет-шабат" всяка седмица, като от петък вечер до понеделник сутрин изключват своя интернет, за да си припомнят такива

изоставени традиции като семейните вечери и домашните разговори

Преди четири месеца, когато в Оксфорд се случи да закуся в компанията на група юристи, на мен ми направи впечатление, че разговорът им се върти най-вече около регати, езда, билярд – всякакви занимания, които им позволяват поне за няколко часа да прекъснат връзка със зоната за достъп.

Други мои приятели се старят всяка неделя да се отдават на дълги разходки или просто да „забравят" въкъи мобилните си телефони. Редица тестове от последните няколко години показват, според цитираното от „Ньюсъмтър Кар, че няколко часа, прекарани в тихи, отдалечени местности, водят до повишаване на концентрацията, усилване на паметта, и като цяло – подобряване на умствените възприятия. Мозъчната дейност става по-спокойна, и едновременно с това – по-бърза. Нещо повече, състраданието, а също и задълбоченият размисъл са пряко зависими (според заключенията на невролога Антонио Дамасио) от специфичните „бавни" мозъчни процеси. Същите тези, за които не остава време в нашия свръхскоростен живот.

На мен самия също ми се налага да прибягвам до ексцентрични, крайнодуховни мерки, за да съхранявам здравата си мисъл, и редовно полагам усилия да отделям време, в което да не върша абсолютно нищо (и единствено тогава ми се удава ясно да осъзнавам с какво си заслужава да се занимавам пред останалото време). Освен това не ползвам мобилен телефон, не пускам данни нито в „Туитър", нито във „Фейсбук". Денем се старая да не влизам в интернет преди да завърша работата си над своя текст, а от Манхатан се пренесох в една селска област в Япония, където намерих добра възможност да се зареждам с нови сили чрез дълги разходки пеша и къде всяко мое отиване на кино си е същинско събитие.

Всичко това аз върша не по силата на някакви специални принципи или като форма на аскетизъм, а от чиста проба егоизъм. Нищо друго не ме кара да се чувствам така прекрасно, спокойно, свободно и щастливо, както възможността да поседна насаме и да потопя ума си в някоя книга, несмущаван от никого, да се отдам на спокоен разговор, да слушам музика, без да бъдзам за никъде. И това всъщност е нещо повече от обикновено щастие: това е онази радост, която мон Дейвид Цайндъл Раст определя като

наслада, над която външният свят няма власт

Разбира се, аз не губя връзка със света и знам какво се случва в него. През изминалата година пътувах до Йерусалим, Хайдарабад, Оман, Санкт Петербург, посетих селски райони в Аркензас и Тайланд, също и пострадалата атомна електроцентрала във Фукушима, в Дубай. Но за да виждаме света в пълнота и да осъзнаваме как да се справяме с него, ние задължително трябва да се отделим на известно разстояние от него.

Ето защо повече от двадесет години аз по няколко пъти годишно отсядам в един манастир – понякога само за два-три дни, – който всъщност е на около четиридесет минути път от „Рж Ranch Inn". Когато съм там, аз просто се разхождам, чета, наслаждавам се на тишината и си повтарям, че само когато се отдалечавам за известно време от съпругата си, от начаалните, от приятелите, ще имам наистина с какво да им дам. По време на моето последно посещение в манастира реди три месеца аз застигнах по манастирската пътека един младолик човек с тригодишен малчуган на раменете си.

– Вие сте Пико, нали? – попита мъжът и се представи като Ларк; тогава си спомних, че сме се срещали преди деветнадесет години, когато той живееше в сградата на манастира и помагаше на един от монасите.

– С какво се занимавате сега? – попитах го аз.

– Работя за MTV. В Лос Анджелис.

И двамата само се усмихнахме. Разбрахме се без думи.

– Гледам да водя и децата си тук, колкото се може по-често – продължи малко след това той, загледан в синия океански простор, който се разстилаше от едната ни страна, а от другата се виждаха стръмните каменисти могили на Централното крайбрежие. – За по-голяма ми син – и той посочи към едно седемгодишно хлапе, което тичаше пред майка си по голата, слънчева планинска пътека – това е вече трето посещение.

И отгвада осъзнах, че детето на утрешния ден трябва да ни изпреварва, да бъде много по-напред от нас и да гледа не кое е новото, а да виждя кое е истински важното в този живот.

Превод от английски:
Анжела ПЕТРОВА

Пред чудотворните пловдивски светини

Под покрова на светините

От стр. 1

Кръстова гора, чудотворните икони на Пресвета Богородица – „Рибната“ (Асеновградската) и „Златната ябълка“ от Горни Воден. Редом с чудотворните образи в храма бяха поставени и всички свети мощи, които се покоят в епархийския център.

Чудотворната икона на Божията Майка, наречена още „Рибната“, се намира в църквата „Пресвета Богородица – Благовещение“ в Асеновград. Според хрониките на храма чудотворната икона на Божията Майка, наречена „Благодатна“, в Горни Воден, днес квартал на Асеновград. Иконата е рисувана от неизвестен автор през XVI век и е със сребърен обков, който тежи 2 кг. Заради характерните колан и три златни ябълки, изписани в изображението, светинята е популярна и като „Златната ябълка“. Толкова са много чудоделните й дела, че само малка част от свидетелствата са описани и се пазят в поменици в музея в Асеновград, а за други се съди по дарените на иконата украшения.

Божията Майка в Асеновград е копие на чудотворната икона на Пресв. Богородица от светогорския атонски манастир „Ватопед“. Всяка година на Преполовение – 25-ия ден след Великден – християни от цяла България участват в литийното шествие, което отнася иконата на Пресвета Богородица в Бачковския манастир.

Пресвета Богородица „Одигитрия“ е чудотворната икона на Божията Майка, наречена „Кръстова гора“. Иконата е рисувана от неизвестен автор през XVI век и е със сребърен обков, който тежи 2 кг. Заради характерните колан и три златни ябълки, изписани в изображението, светинята е популярна и като „Златната ябълка“. Толкова са много чудоделните й дела, че само малка част от свидетелствата са описани и се пазят в поменици в музея в Асеновград, а за други се съди по дарените на иконата украшения.

Частица от светия Кръст Господен бе дарена на Пловдивската епархия от министър-председателя Бойко Борисов. Светинята се е съхранявала в Пловдивската духовна семинария „Св. Кирил и Методий“, заедно със своя ректор ик. Добри Добрев и преподаватели.

В молитвена тишина премина съборното богослужение, в което участваха стотици християни и това говореше еднозначно, че всеки един от дошлите знаеше къде е дошъл, знаеше при Кого е дошъл и за какво е дошъл. Единствено журналисти се суетяха около солея и нетърпеливо си поглеждаха часовниците...

А светата Литургия? Тя се отслужваше с лекота, с вдъхновение и благолепие. Архиереите я ръководеха, а народът с внимание я съпреживяваше в молитвеност. И някак естествено от устата на всички богомолци започна да звучи „Символът на вярата“. Божият народ ведно изповядваше вярата си – бавно, уверено, вдъхновено. С едно сърце и едни уста множеството каза и Господнята молитва „Отче наш“. В този неделен ден Божият народ беше в храма и се молеше. Всякви заедно и всеки поотделно. Заедно пред Бога и всеки пред Неговата Майка за своята нужда.

Внасяне на светините в храма

С тържествен камбанен звън светините на Пловдивска епархия бяха посрещнати в двора на храма и внесени в църквата от множество духовници, които ги поставиха на специално подготвени анали пред солея на красиво обновения иконостас.

Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай бе посрещнат от дълъг шпалир священици в центъра на храма, заедно с преосвещените гости епископи: Деволски Теодосий, Агатоникийски Борис, игумен на Бачковската св. обител „Успение Богородично“, и Константийски Антоний, викарий на Западно- и Средноевропейския митрополит.

В съборната св. Литургия взеха участие и архиерейските наместници на деветте духовни околии на епархията, представителите на пловдивските храмове и священици от духовните околии.

За молитвеното псалмопение и славословене на Бога допринесоха антифонните изпълнения от двете певници. На дясната бяха застанали магистрите по византийско пение в АМТИИ от Република Гърция с диригент Й. Константинос, заедно със сербския протопсалт Йоан Папахронис (смятан за един от ценителите и продължителите на светогорската традиция в източното църковно пение), а на лявата – певците от митрополитския хор „Св. ап. Ерм“ с диригент Георги Радев.

На богослужението присъстваха ръководителите на местната власт, военни офицери, депутати и ректорите на пловдивските висши учебни заведения. В храма дойдоха и възпитаниците на Пловдивската духовна семинария „Св. Кирил и Методий“, заедно със своя ректор ик. Добри Добрев и преподаватели.

В молитвена тишина премина съборното богослужение, в което участваха стотици християни и това говореше еднозначно, че всеки един от дошлите знаеше къде е дошъл, знаеше при Кого е дошъл и за какво е дошъл. Единствено журналисти се суетяха около солея и нетърпеливо си поглеждаха часовниците...

А светата Литургия? Тя се отслужваше с лекота, с вдъхновение и благолепие. Архиереите я ръководеха, а народът с внимание я съпреживяваше в молитвеност. И някак естествено от устата на всички богомолци започна да звучи „Символът на вярата“. Божият народ ведно изповядваше вярата си – бавно, уверено, вдъхновено. С едно сърце и едни уста множеството каза и Господнята молитва „Отче наш“. В този неделен ден Божият народ беше в храма и се молеше. Всякви заедно и всеки поотделно. Заедно пред Бога и всеки пред Неговата Майка за своята нужда.

Съборна св. Литургия в храм „Св. Марина“

Богомолният народ в храма

Архиерейско благословение

След края на богослужението Негово Високопреосвещенство Пловдивският митрополит Николай се обърна с архипастирско послание и официално извинение по най-актуалните проблеми в родната ни Църква.

Неочаквано и много спонтанно присъстващите в храма бурно апладираха емоционалното и съвременно аргументирано слово на своя пастиреначалник и веднага след това се чу възглъст „Достоин!“, подет от цялото църковно изпълнение.

„Достоин“ прозвуча многократно, в свидетелство на одобрение, разбиране и приемане на пастирските думи. Божият народ в храма разбра посланията на своя архиерей и прие най-важното, че Христовата църква и нейното учение са независими от епохи, политически партии и от индивидуалното недостойство на своите членове (духовници и миряни) и това че тя – Църквата, е истината, която никога не отпада.

В края на св. Литургия бе отслужен молебен, с който митрополит Николай призова всички да се помолят за благодатен мир и единство в светата Църква. Той отправи и специална молитва към Бога за закрила на пловдивските храмове и храма в Пловдивска епархия, както и за вразумление на враговете на Църквата.

Гръмко „Многоолетствие“ прозвуча в завършек на това духовно тържество, в което свещеномонаси, светска власт и христолюбив народ заедно отправиха молитви към Бога за единомисие и мир в родната ни страна.

Весела ИГНАТОВА

АБОНАМЕНТ 2012

АБОНИРАЙТЕ СЕ ЗА НАЙ-АВТОРИТЕТНОТО ЦЪРКОВНО ИЗДАНИЕ!

ТАЛОН ЗА АБОНАМЕНТ
за „Църковен вестник“

Посочете периода от време, през който искате да сте абонирани

.....

Име .....

Презиме .....

Фамилия.....

гр./с..... п. код .....

общ: .....

обл. .....

ж.к./ул. ..... №... бл. .....

вх. ..... ап. ..... тел: .....

Изпращайте на адреса на издателството попълнения талон за абонамент с приложен документ за платен абонамент (банково бордеро или пощенски запис).

МОЛЯ, ИЗПИСВАЙТЕ ТОЧНИЯ АДРЕС, НА КОЙТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПОЛУЧАВАТЕ „ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК“.

АКО ИЗПРАЩАТЕ ПАРИТЕ ЗА АБОНАМЕНТ ПО БАНКОВ ПЪТ, ОТБЕЛЯЗВАЙТЕ В ДОКУМЕНТА ЦЕЛТА НА ПЛАЩАНЕТО.

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2012 г.
„Църковен вестник“

1 година..... 30,00 лв.
6 месеца ..... 15,00 лв.
3 месеца ..... 7,50 лв.
ед. цена ..... 0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245
МОЛ: Танка Тончева Христова

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен вариант.

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCR96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

Сумите да се изпращат с пощенски запис или по банкова сметка, в които да се изписва точният адрес и пощенският код на получателя!

„Църковен вестник“ съдържа авторски текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.